

Sygn. akt VU 5151/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

o emeryturę

na skutek odwołania K. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

z dnia 20 maja 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. N. prawo do emerytury poczynając od dnia 5 marca 2014 roku.

Sygn. akt VU 5151/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. odmówił wnioskodawcy K. N. prawa do emerytury.

Od decyzji powyższej złożył odwołanie w dniu 2 czerwca 2014 roku K. N.. Wniósł o przyznanie żądanego prawa z uwagi na to, że przepracował wymagane 15 lat w warunkach szczególnych. Wskazał, że pracował w takich warunkach w okresach od 16 sierpnia 1973 roku do 27 czerwca 1974 roku oraz od 5 kwietnia 1995 roku do 4 sierpnia 1995 roku na stanowisku operatora koparki.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

K. N., urodzony w dniu (...) 1953 roku, złożył w dniu 5 marca 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 w aktach ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi łącznie 14 lat i 3 miesiące.

Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(okoliczności niesporne)

W okresie od 16 sierpnia 1973 roku do 27 czerwca 1974 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...)(...) (...) w K.. W świadectwie pracy wystawionym wnioskodawcy za wskazany wyżej okres zatrudnienia pracodawca podał, że był on zatrudniony na stanowisku operatora.

(dowód: świadectwo pracy k. 5 w aktach ZUS)

W trakcie zatrudnienia w (...) w K. wnioskodawca pracował jako operator koparki i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych. Do obowiązków wnioskodawcy należało kopanie wykopów koparką na budowach, np. przy wykopie kanału S. – Ł.. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

(dowód: zeznania świadków S. K. i Z. G. k. 13 odwrót, k. 15 zeznania wnioskodawcy k. 13 odwrót, 14 i 15 w aktach sprawy)

(...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...)(...) (...) w K. nie wystawiło wnioskodawcy świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczności niesporne)

W okresie od 5 kwietnia 1995 roku do 4 sierpnia 1995 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...) w P.. W świadectwie pracy wystawionym wnioskodawcy za wskazany wyżej okres zatrudnienia pracodawca podał, że był on zatrudniony na stanowisku robotnika drogowego.

(dowód: świadectwo pracy k. 18 w aktach ZUS)

W trakcie zatrudnienia w (...) w K. wnioskodawca pracował jako operator koparki i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych. Do obowiązków wnioskodawcy należało kopanie wykopów koparką przy drogach. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

(dowód: zeznania świadków B. B. i A. M. k. 13 odwrót, k. 15 zeznania wnioskodawcy k. 13 odwrót, 14 i 15 w aktach sprawy)

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) w P.. nie wystawiło wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność niesporna)

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych okresów od 16 sierpnia 1973 roku do 27 czerwca 1974 roku oraz od 5 kwietnia 1995 roku do 4 sierpnia 1995 roku, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach, łącznie z okresami niekwestionowanymi przez organ rentowy, wynosi więcej niż 15 lat.

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk

oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udawdaniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.), obecnie rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, w dniu (...) 2013 roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Organ rentowy uznał że wnioskodawca nie spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat. Wnioskodawca twierdził zaś, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, albowiem pracował w takich warunkach w okresach od 16 sierpnia 1973 roku do 27 czerwca 1974 roku w (...)

Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) (...) w K. oraz od 5 kwietnia 1995 roku do 4 sierpnia 1995 roku w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) w P.. na stanowisku operatora koparki.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę we wskazanych wyżej okresach Sąd oparł się na zeznaniach świadków S. K., Z. G., B. B. i A. M. oraz zeznaniach wnioskodawcy.

W oparciu o wskazane wyżej dowody Sąd przyjął, że w trakcie zatrudnienia w obu ww. przedsiębiorstwach wnioskodawca pracował jako operator koparki i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych. Do obowiązków wnioskodawcy należało kopanie wykopów koparką na budowach i przy drogach. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie powinno budzić zatem żadnych wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał w okresach od 16 sierpnia 1973 roku do 27 czerwca 1974 roku oraz od 5 kwietnia 1995 roku do 4 sierpnia 1995 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w Wykazie A Dziale V, poz. 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, tj. prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych.

W związku z tym, że wykazany przez wnioskodawcę okres pracy w warunkach szczególnych wynosi więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.